

Ένας χρόνος από τη δολοφονία του Ζακ/της Zackie – 1 χρόνος οργή και θλίψη – 1 χρόνος διεκδίκησης της δικαίωσης, στο δρόμο

Της **Ζωής Κόκαλου***

Παίρνοντας τη σκυτάλη από την Έσρα (Καμία Ανοχή), που μίλησε για το διπλό στίγμα του να είσαι μετανάστρια και θηλυκότητα στην Ελλάδα, θέλω να σας μιλήσω για τους πολλούς θανάτους του Ζακ, του Ζαχαρία και της Zackie, για τις πολλές ταυτότητες και τα πολλά στίγματα. Κι αυτό έχοντας δίπλα μου την αδελφή μου τη Λωρέτα (Οργάνωση Ενωμένων Αφρικανών Γυναικών Ελλάδας), με την οποία, μαζί με τον Ζαχαρία πορευτήκαμε μαζί πάνω από δέκα χρόνια σε κοινή αντιρατσιστική πορεία.

Πρώτος θάνατος, λοιπόν, ο φόβος: βλέπω να σκοτώνουν κάποιον μπροστά μου και δεν αντιδρώ.

Δεύτερος θάνατος, τα ΜΜΕ: Χτίστηκε πολύ επιμελώς μια ψευδής αφήγηση πάνω στο νεκρό σώμα της αδερφής μας για έναν μανιακό ληστή με μαχαίρι. Η αφήγηση αυτή αναπαράχθηκε ξανά και ξανά, τόσο που δυστυχώς πολλοί άνθρωποι ακόμα συνεχίζουν να πιστεύουν ότι αυτή είναι η αλήθεια.

Άλλος ένας θάνατος, το μίσος: Μισώ αυτό που δεν είναι ίδιο με εμένα, και δεν πιστεύω τα ίδια τα μάτια μου, πιστεύω αυτό που λέει το μίσος μέσα μου, κι αυτό που επιλέγει η κεντρική αφήγηση, ότι αυτοί οι άνθρωποι ή αυτές οι θηλυκότητες δεν αξίζουν να ζουν. Ωστόσο, αυτός είναι ένας θάνατος που τον θρηνούμε πολλοί άνθρωποι πια, γιατί είναι ένας θάνατος μιας κοινωνίας, η οποία έκανε μια σαφή στροφή στον εκφασισμό, στην κανονικοποίηση της βίας και στην απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.

θέλω να τονίσω ότι ίσως δεν έχει καμιά σημασία αν υπήρχε πολύ συγκεκριμένο κεντρικό ομοφοβικό, τρανσφοβικό ή ναρκοφοβικό κίνητρο. Η ουσία είναι ότι ο Ζακ ήταν γιος, αδερφός, αγαπημένος, εραστής, ερωμένη, σύντροφος πολλών από εμάς. Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε από εμάς ή οποιοσδήποτε ανώνυμος άνθρωπος, όπως συμβαίνει πολύ συχνά, να χάνονται άδικα ανθρώπινες ζωές, αλλά να μην γίνεται γνωστό. Δυστυχώς κάποιοι έκριναν ότι μπορούσαν να λιώσουν το κεφάλι του κάτω στα τσιμέντα και να χύσουν το αίμα του εκεί, γιατί μια τζαμαρία ήταν πιο σημαντική από τη ζωή του.

Επειδή ίσως έχω βαρύνει την συζήτηση, να πω και για τα κινήματα. Γιατί, εδώ βρίσκεται πραγματικά η ελπίδα. Όσο περίτεχνα τα ΜΜΕ στήσανε την αφήγηση για τον ληστή με το μαχαίρι, άλλο τόσο δημιουργικά και πεισματικά υπήρξαν αυτές οι φωνές, και από τα εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης αλλά και από τα κινήματα, οι οποίες αντέδρασαν. Η ουσία είναι ότι για κάθε ψεύτικη είδηση που κυκλοφόρησε, κυκλοφόρησαν, γράφτηκαν, δημιουργήθηκαν άλλα τόσα: ποιήματα, performance, θεατρικά, τραγούδια. Αν αυτό δεν είναι ελπιδοφόρο, τότε τι είναι; Ξαναλέω ότι έτυχε να γίνει γι' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί ήταν πολύ αγαπητός στην κοινότητά του, αλλά και σε άλλες κοινότητες καθώς είχε ευρεία και πολύπλευρη διαθεματική δράση. Ήταν πάνω από δώδεκα χρόνια ενεργός σε πολλούς χώρους αντιρατσιστικής δράσης, και γι' αυτό το φευγικό του συνοδεύτηκε από συναισθήματα όχι μόνο οργής και πόνου, αλλά και ανάγκης να απαντηθεί και να δικαιωθεί αυτός ο θάνατος σαν να ήταν δικός τους άνθρωπος. Αν δεν είναι αυτό λοιπόν ελπιδοφόρο, τότε τι είναι;

Η ουσία είναι ότι μας έβγαλε στους δρόμους. Στους δρόμους που θα έπρεπε να ήμασταν ήδη, για κάθε θάνατο που προηγήθηκε και κάθε θάνατο που ακολουθήσε. Ακολούθησε η Ελένη, η Αγγελική, ο Πετρίτ και πολλοί άλλοι ακόμα. Δυστυχώς δεν ήταν ο τελευταίος. Το ελπιδοφόρο θα είναι όντως αν αυτή η ιστορία μπορέσει να γεφυρώσει την queer έκφραση, την lgbt έκφραση και την κινηματική δράση, και να ενώσει τα υγιή κομμάτια της ελληνικής

κοινωνίας σε μια απάντηση που θα βγει και θα παραμείνει στους δρόμους. Παρακολουθώντας τις διαδικασίες που γίνονται σε διάφορες κοινότητες, δεν έχω άλλη απάντηση πέρα από αυτή, ως μέλος κάποιων από αυτές αλλά και ως δικός του άνθρωπος. Ξέρω ότι ανακουφίζει τους φίλους του και την οικογένειά του το πόσος κόσμος εμπνέεται, πόσος κόσμος αισθάνεται την ανάγκη να γράψει, να εκφραστεί γι' αυτό το πένθος. Συναντώ συνέχεια πολύ νέα παιδιά που με αφορμή τη δολοφονία βγήκαν για πρώτη φορά στο δρόμο και συνεχίζουν να βρίσκονται στο δρόμο για πολλές και παράλληλες διεκδικήσεις.

Θέλω να κλείσω λέγοντας ότι είναι πολύ μεγάλη ανάγκη να βρει τη θέση του το γκλίτερ στους κοινούς αγώνες. Να μουν μαζί οι queer, lgbt, φεμινιστικές διεκδικήσεις σε ενωτικές πορείες από τις οποίες σίγουρα θα έρθουν και άλλες νίκες, όπως η πρόσφατη νίκη του φεμινιστικού κινήματος (σ. για τον ορισμό του βιασμού).

Σχετικά με το δικαστικό κομμάτι, δεν υπάρχει εξέλιξη, καθώς ακόμα αναμένουμε τον ορισμό δικάσιμου. Ωστόσο, όσο αυτή η ιστορία στο δικαστικό κομμάτι κάνει τη γνωστή «κοιλιά» που κάνουν ανάλογες περιπτώσεις, είναι καιρός για δουλειά, για συζήτηση, για διεργασία, για μοίρασμα του πένθους, για μοίρασμα του φόβου. Είναι καιρός να βρούμε νέους τρόπους διεκδίκησης, που να είναι δικοί μας, με τα δικά μας χαρακτηριστικά και να έχουν αποτέλεσμα. Αυτό θέλει πάρα πολλή δουλειά: θέλει και τα εγώ και οι αντιφάσεις να βγουν μπροστά, να ακουστούν, να γίνουν αντικείμενο επεξεργασίας και ύστερα να τα αφήσουμε πίσω και να πάμε λίγο παρακάτω. Ευχαριστώ πολύ!

** Τοποθέτηση στη συζήτηση για την έμφυλη βία που έγινε στο πλαίσιο της 13ης αντιρατσιστικής γιορτής του ΚΣΜ και της ΚΑΡ, εκ μέρους της «Πρωτοβουλίας Justice4Zak/Zackie».*

Στις 21 Σεπτέμβρη θυμόμαστε και διαδηλώνουμε!

Υπάρχουν κάποια γεγονότα, στην ιστορία του κινήματος, στην ιστορία της κοινωνικής εξέλιξης γενικότερα, που λειτουργούν σαν πυροκροτητές εξελίξεων. Η δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου, ένα χρόνο πριν, στις 21/9/2018, ήταν ένα τέτοιο γεγονός. Λειτουργήσε σαν σπίθα σε εύφλεκτο υλικό, σαν σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι.

Δεν ήταν η πρώτη φορά (δυστυχώς ούτε η τελευταία) που δολοφονείται ένας/μία από εμάς. Όμως αυτή τη φορά η οργή δεν έμεινε βουβή, δεν συζητήθηκε μόνο. Τις επόμενες ώρες, μέρες, εβδομάδες έγιναν μαζικές πορείες που καλέστηκαν από διαφορετικές συλλογικότητες και άτομα. Ένα ολόκληρο κίνημα που ζητούσε δικαίωση για τον Ζακ αλλά και διεκδικούσε το δικαίωμα όλων μας στη διαφορετικότητα και στην ελεύθερη έκφραση ξέσπασε, δίνοντας την ευκαιρία για όσμωση μεταξύ των ανθρώπων των κινημάτων και της Αριστεράς με τη ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα.

Φέτος, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία, το ραντεβού μας είναι πάλι

εκεί, στο δρόμο, για να θυμηθούμε και να απαιτήσουμε δικαίωση.

**ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΜΕ: Σάββατο 21/9, 14:00 μ.μ.,
Γλάδστωνος και Πατησίων**